

?Correbous i subvencions públiques

«Aquest avís tan contundent, també hauria de servir per replantejar-nos com distribuïm els diners públics i eliminar les milionàries subvencions al sector de la tortura taurina»

A les acaballes de l'any 2019 i principis del 2020, veiem el coronavirus com un problema intern que només afectava a la Xina. En aquell aleshores no vam saber entendre que el problema no era només dels xinesos, sinó de tota la humanitat.

Des del prisma d'Occident, contemplàvem les dràstiques mesures preses per les autoritats xineses com a pròpies d'un règim autoritari dictatorial, el qual aprofitava l'aparició d'un nou virus per extreure les mesures de control social a través de la por. De cop i volta, la Xina es va veure forçada a parar la seva activitat frenètica. La fàbrica del món va haver de tancar per emergència sanitària i, en conseqüència, d'una banda, l'econòmica, va patir una forta davallada, però per l'altra, les emissions de gasos d'efecte hivernacle es van reduir notablement.

No fa ni un mes, cap de nosaltres haguera cregut que avui els europeus ens trobaríem en confinament obligatori, amb mesures semblants a les preses per les autoritats xineses i, sobretot, amb el nostre sistema sanitari en risc de col·lapse, ja que l'omnipotència de la natura, la qual mai no hauríem d'haver subestimat, ha posat en evidència que ni tan sols Europa, així com a la resta de societats occidentals, estem prou preparats per a fer front a una pandèmia d'aquestes característiques. Altrament, ja hem estat advertits que aquesta no serà pas l'última.

Enguany, la Generalitat va presentar un pressupost de 9.789 milions d'euros per al Departament de Salut, una quantitat encara inferior a les anteriors a les retallades; per exemple l'any 2010, el pressupost fou de 9.876 milions. Tot i això, les despeses totals no es podran saber fins al tancament de l'any. El 2019, el pressupost final fou de 10.400 milions, així que, de moment, vam començar l'any 2020 amb 500 milions d'euros menys que el 2019, però, atesa la situació d'emergència actual, el sector sanitari s'haurà de prioritzar i reforçar indubtablement.

El fet que el valuós sistema sanitari català pateix infrafinançament ja era sabut abans que comencés la crisi de la Covid-19. A principis d'any, el Cercle de Salut va fer públiques les conclusions de l'estudi encarregat al Centre de Recerca en Economia i Salut, de la Universitat Pompeu Fabra, el qual va portar a terme un estudi sobre el finançament de la sanitat pública catalana. Els autors, el Catedràtic d'Economia, Dr. Guillem López-Casasnovas i l'economista Marc Casanova, ja afirmaven que la sanitat catalana necessitava d'un increment mínim de 5.000 milions d'euros si no es volia posar en risc la qualitat, l'equitat i la solvència del sistema del nostre sistema sanitari. I aquestes conclusions ja eren clares abans que comencés l'actual crisi.

No obstant aquestes deficiències, evidents al sistema sanitari català, ara per ara, l'epicentre de la Covid-19 a l'Estat espanyol és la Comunitat de Madrid. Tant pacients com professionals sanitaris estan patint més que cap altra àrea de la Península la virulència de l'epidèmia. Madrid tampoc estava preparada per afrontar un fenomen com aquest, i la situació que se n'ha derivat és profundament colpidora (a data de 31 de Març, només aquesta comunitat ja suma més de 3.600 defuncions).

Altrament, l'Estat espanyol ha superat fins i tot a l'Estat italià en la velocitat del ritme de contagis i, sobretot, en professionals sanitaris contagiats i morts a causa de la falta i les deficiències en equipaments de protecció personal. Tanmateix, una crisi sanitària comporta una

crisi total. Tots els sectors patiran grans pèrdues econòmiques derivades del que els anglesos en diuen lockdown, (tancament per emergència) i ho patirem sense distincions tots els països afectats. A dia d'avui són moltes les persones que encara no saben com pagaran el lloguer, l'electricitat o l'aigua. Si volem que tot vagi prou bé, Europa haurà de reprogramar-se i oferir ajudes a la ciutadania i a les petites i mitjanes empreses.

A l'Estat espanyol, una de les primeres preocupacions que ha abordat el Ministerio de Cultura és la del sector dels toros, ja que la temporada taurina, aquesta primavera, lògicament, ha hagut de posposar la seva inauguració. El ministre, José Manuel Rodríguez Uribe, ha contactat amb la Fundación Toro de Lidia per comprometre's a estudiar plans d'ajuda per pal·liar la crisi del coronavirus.

Com que s'han anul·lat 1.684 encierros i corrides, almenys de moment, uns 1.200 animals s'han pogut salvar del turment de les tauromàquies. Mentrestant, a Catalunya, els correbous també s'han vist abocats a la suspensió temporal mentre duri l'emergència sanitària, i els ramaders, els quals també han reclamat rebre ajudes, asseguruen que no tenen ingressos sense festejos. Malgrat tot, confien que la temporada es pugui iniciar a l'estiu.

Atès que la tauromàquia no només genera controvèrsia i indignació a Catalunya, sinó més enllà de les seves fronteres, el fet que diners de les arques públiques es destinin a aquesta tipologia de pràctiques, encara genera més estupefacció.

El passat agost, arran de la lamentable re-legalització de les curses de braus a les Illes Balears (i després d'una xovinista posada en escena a cants de Cara al Sol), el diari alemany Die Tageszeitung va publicar un article del periodista expert en medi ambient Jost Maurin. Segons Maurin, un total de més de 100 milions d'euros dels fons de la Unió Europea acaben subvencionant empreses agrícoles espanyoles entre les quals n'hi ha que es dediquen a la cria de toros de lídia.

El mateix article denuncia que la tauromàquia és cruel, qualifica la *corrida* com un ritual pervers i denuncia que, per a més inri, els alemanys han de contribuir en l'aportació del 20% d'aquestes subvencions. En paraules de l'autor «és un escàndol que Alemanya també cofinanci aquesta barbàrie a través de la UE». Un mes abans, el diari britànic Daily Mail ja havia publicat un extens article sobre una escola taurina situada al municipi madrileny de Colmenar Viejo on, segons informa el mitjà, menors d'edat s'entrenen per matar jònecs.

I tot això, sense comptar amb la gran quantitat de ferits i, fins i tot morts, que provoquen cada any les festes populars d'índole taurina arreu d'aquesta península, Catalunya inclosa. A Vidreres van patir un accident molt greu el passat setembre.

Aquesta crisi sanitària marcarà les nostres vides per sempre, i experimentar en la mateixa pell la capacitat destructiva de la biologia ens hauria de servir per aprendre a no subestimar més la fúria de la natura, a valorar més la quotidianitat rutinària.

Fins fa pocs mesos, pocs Estats es mostraven disposats a cercar noves formes de treball amb la finalitat de reduir les emissions de gasos d'efecte hivernacle, això no obstant, avui la covid-19 ha forçat una aturada que ha permès al nostre planeta respirar profundament i descansar, com si es tractés d'una aliança entre l'emergència sanitària i l'emergència climàtica... un avís molt explícit.

Aquest avís tan contundent, també hauria de servir per replantejar-nos com distribuïm els diners públics i eliminar les milionàries subvencions al sector de la tortura taurina i a tot allò que alimenta aquesta distopia antropocèntrica que només ens ha portat a les portes de l'autodestrucció. Per començar, ens podríem plantejar si volem correbous amb els nostres impostos. L'abolició d'aquesta barbàrie també és un pas important per construir el país que volem.